OTRDIENAS INTERVIJA

Populārajā šlāgerī runāts par trim lietām, kas «zāļu skapītī stāv». Mūsu šīsdienas sarunā arī runa par trim lietām – stiklu, skaitļiem un sportu, kas aizņem mūsu intervijas varoņa ikdienu. Var teikt, ka pat pilnīgi visu viņa dzīvi, brīžiem ņemot virsroku te vienā, te otrā virzienā. Tāds nu viņš ir, — mūžīgi aizņemtais, mūžīgi darbīgais, kustīgais, nerimtīgais, dvēselē un garā sportiskais ILMĀRS VISOCKIS – SIA «Lettglas» galvenais grāmatvedis.

● 1953. gada vasara. Ilmāram vēl nav pat gadiņš, bet zinātāji teic, ka skatienā jau jūtama sportiskā griba.

Stikls, skaitļi un sports

— Tā sagadījās, ka esmu dzimis 7. novembrī. Toreiz, padomju laikos, tie bija diži svētki. Smējos, ka visa savienība manu dzimšanas dienu atzīmēja. Īpaši jauki bija darba gados, kad mēs, uzņēmumu darbinieki, atgriezušies no brīvprātīgi obligātā svētku gājiena ar karogiem un transparentiem, ar dziesmām un uzmundrinošiem saucieniem devāmies svinēt manu dzimšanas dienu. Varēja pie reizes arī sasildīties drēgnajā rudenī. Jā, tagad no tā tikai atmiņas palikušas...

— Kādas sajūtas pārņem, tagad uz bērnības bildītēm albumā skatoties?

— Ziniet, laikam gadus desmit neesmu šķirstījis un pētījis. Negribas nemaz ticēt, ka tik daudz laika pagājis. Šo to jau vēl atceros, ... ņan rādās, ka atmiņa vairs nav ... laba kā agrāk. Kad absolventu vakaros sanākam kopā, pa visiem to bildi var tīri labi atjaunot.

— Zinu, ka jūs ilgus gadus esat strādājis par grāmatvedi, kas vīrieša cilvēkam nav pārāk raksturīga profesija. Kā tad sagadījās, ka esat tieši grāmatvedis nevis kas cits?

— Gluži taisnība vis nav, ka mūždien esmu bijis tikai grāmatvedis. Par grāmatvedi sāku strādāt 1998. gadā, kad Līvānos veidojās Pirmās komercbankas norēķinu grupa. Mani saaģitēja par vadītāju. Tad nu pie reizes vajadzēja arī grāmatvedības lietas kārtot. Sāku šo to no skaitļu pasaules apgūt.

Toreiz domāju, ka jauns pavērsiens dzīvē nepieciešams, ka ...šu savā karjerā ko izmainīt. ...an Līvānos bija pazīstami daudzi uzņēmumu vadītāji, cerēju, ka spēšu viņus iesaistīt bankas darbībā, kas viss būs labi. Diemžēl tas neizdevās. Pats vainīgs, jo man nebija pietiekami informācijas, ka bankai pēdējos gados diez cik labi neiet. Lai gan banka skaitījās *topā*, pēc aktīviem bija pat ceturtā Latvijā, drīz vien tā bankrotēja. Līvānos norēķinu grupu likvidēja, bet es jau biju grāmatvedības lietas apguvis.

— Interesanti, jo biju iedomājusies, ka jūs visu mūžu esat par grāmatvedi strādājis...

— Patiesībā esmu diplomēts stikla-sitāl tehnologs, vienkāršiem vārdiem sakot, stikla pārstrādes rūpniecības inženieris. Mana pirmā darba vieta bija kādreizējā Līvānu stikla fabrika, kur pusgadu nostrādāju par meistaru. Direktors Jānis Zosins ierunāja strādāt par darba algas nodaļas vadītāju. Var teikt, ka tad arī sākās mana pārprofilēšana un saistība ar skaitļu pasauli.

Viss bija labi, vienīgi pašam sava dzīvokļa Līvānos nebija. Mitinājos vecāku mājā un sapņoju par savu kaktiņu. Kad ķieģeļu rūpnīcas direktors sauca mani pie sevis tādā pašā amatā un solīja dzīvokli, daudz nedomāju. Aizgāju strādāt uz *ķieģeļnieku* un pēc diviem mēnešiem man jau bija kabatā sava dzīvokļa atslēgas. Lai kādi ideālisti mēs jaunībā būtu, personīgo labumu un izdevīgumu nevar aizmirst.

Pēc darba algas nodaļas vadītāja amata biju plānošanas nodaļas vaditājs, direktora vietnieks. Tieši tad arī aizgāju uz banku...

— Sakiet, kad jūs jutāties labāk – kā jauns tehnologs stikla fabrikā vai kā pieredzējis grāmatvedis... tajā pašā uzņēmumā?

— Kā tehnologs es neesmu strādājis ne minūti. Bet ko lai dara, es jau nebiju tāds vienīgais. Laiku, kad pildīju maiņas meistara pienākumus, atceros ar šausmām. Iedomājieties, ka uz nakts maiņu neierodas, teiksim, transportstrādnieks. Man pašam nācās darīt visu – kraut maisus ar saražotajām stikla pudelēm, braukt ar autokāru, montēt paliktņus.

— Kāpēc jūs vispār izvēlējāties studijas stikla rūpniecības nozarē?

— Man ķīmija dikti patika. Bet, ja vēl tālāk pagātnē ielūkojas, pēc vidusskolas es, bara instinkta vadīts, kopā ar diviem klasesbiedriem iestājos toreizējā Jelgavas lauksaimniecības akadēmijā, bijām sadomājušies studēt mežsaimniecību. Gadu nomācījos, bet man ne visai patika kalt no galvas visādus latīņu nosaukumus, nepatika zubrities. Tāpēc pēc pirmā kursa pārgāju uz toreizējā politehniskā institūta ķīmijas fakultāti.

Jaunībā jau bija grūti pateikt un iepriekš paredzēt – zaudēšu es vai vinnēšu šitā staigādams. Arī profesionālā orientācija padomju laikos bija vājā līmenī. Ne vecāki mācēja priekšā ko pateikt, ne man pašam kāds stimuls bija vai pārliecība, uz kuru pusi labāk doties.

Tā tā dzīvīte iegrozās... Daudzi mācās, studē vienu, bet strādā pavisam kur citur. Piemēram, Repše, savulaik perspektīvs fiziķis būdams, vadīja Latvijas Banku. Jāņem prātī, kā liktenis iegrozās, jāizmanto iespējas un mirkļi, ko tev dzīve pēkšņi pasniedz priekšā.

— Tagad jūs esat SIA «Lettglas» galvenais grāmatvedis. Kā jūtaties skaitļu pasaulē, kas lielākajai sabiedrības daļai ir visai sveša?

— Tagad varu teikt, ka jūtos tīri labi, jo grāmatvedības štati nesen tika palielināti. Iepriekš slodze bija visai ievērojama, lai visu paveiktu, nācās strādāt pat virsstundas.

Mūsu uzņēmuma lielākais akcionārs ir «Herner Glas» no Vācijas, kas nodarbojas ar apgaismes ķermeņu realizāciju Eiropas valstīs. Mēs ražojam labus un kvalitatīvus stikla izstrādājumus, nosūtām tos uz Vāciju, bet kaut kur Grieķijā, Spānijā vai Francijā veikalos nonāk gatava prece, uz kuras rakstīts «Ražots Vācijā». Vēl pirms pāris gadiem aptuveni 80 procenti mūsu saražoto izstrādājumu nonāca «Herner Glas» rīcībā. Tagad tie ir ap 50 procenti, bet pārējo saņem citi uzņēmumi.

● «Vai esmu laimīgs?» Ilmārs Visockis atbildi uz šo jautājumu nemeklē filozofiskās kategorijās. «Esmu sabiedrisks cilvēks un jūtos labi tad, kad pats esmu aktīvs un tādu pašu rīcību saņemu no citiem,» saka grāmatvedis, sportists un vienkārši jauks cilvēks. Foto: A.Stepanovs

— Vai tas nekremt, ka ražojat labu mantu, bet jūsu vārds netiek minēts?

— Protams, ka kremt. Arī Līvānu uzņēmuma vadītājs Imants Bušs cīnās par to, lai Eiropā zinātu Latviju, lai šis tas no mūsu saražotās produkcijas paliktu arī vietējā tirgū.

Līvānu stikls tik tiešām ir ļoti labs. Daudzi noteikti vēl atceras padomju laikus un mūsu ražotos šķirnes traukus, kristāla izstrādājumus. Toreiz visu sūtīja uz plašo PSRS, pašmāju strādnieki rindā rakstījās un blatus meklēja, lai nopirktu smukākas glāzes. Arī tagad nekāda prieka, ka pašiem jāpērk itāļu glāzes vai vāzes.

— Vai jums, ar tiem cipariem visu dienu ņemoties, galva neiet riņķī?

— Brillītes diemžēl jau nepieciešamas. Daktere brīnījās, ka es tik labi tālumā redzu, bet pie darbgalda – nekā. Pārlieku daudz pēdējos gados nākas pie datora sēdēt, stundas desmit ik dienu.

— Uz skaitīkļiem un kalkulatora taču vairs nav jārēķina!

— Protams, ka tagad daudz ko var paveikt ar speciālajām grāmatvedības datorprogrammām – pārskaitīt naudu, sagatavot un nosūtīt atskaites. Kas kaiš nestrādāt – dokumenti gan vizuāli pievilcīgāki izskatās, gan arī iespējas kļūdīties ir mazākas.

— Esmu dzirdējusi, ka padomju laikos bijusi ļoti laba grāmatvedības sistēma, ko pilnīgi veltīgi iznīcināja. Kā vērtējat tagadējo kārtību?

— Mūsu Vācijas saimnieki prasa ļoti smalku uzskaiti, tad nu pamazām atgriežamies pie vecās sistēmas, kāda bija agrāk. Tolaik bija tā sauktie gada plāni, kur tika paredzētas un vietējās rūpniecības ministrijā apstiprinātas nepieciešamās naudas summas,

● Kopš bērnības Ilmāram tuvs ir futbols. Šis attēls tapis studiju gados, kad brīvdienās RPI students labprāt dzenāja bumbu Līvānu 1. vidusskolas sporta laukumā. Foto no I.Visocka albuma.

piemēram, algām. Tā bija sarežģīta lieta, — kurš labāk prata pierādīt savas vajadzības, tas labāk dzīvoja.

— Kā īsti sanāk – grāmatvedis ir šefa labā vai kreisā roka?

— Pēc būtības laikam ir tā, ka grāmatvedim jābūt priekšnieka labajai rokai, jo tur nauda grozās. Šajā ziņā laiki nav mainījušies. Grāmatveža un vadības laba sadarbība ir galvenais nosacījums uzņēmuma veiksmīgai attīstībai. Lai gan man ir pietiekami pieredzes, atzīšos, ka vienkārši tas nav.

— Zinu, ka jūsu dzīves liela daļa ir atdota sportam...

— ...pat lielākā daļa. Viss brīvais laiks veltīts tam. Reizēm dabū ciest ģimene, nākas atlikt kopīgus pasākumus. Citreiz atkal rīkojos otrādi, atsakoties no kādām sacensībām.

Ar sportu man tuvas attiecības ir kopš agras bērnības. Vēl skolā negājām, kad Līvānu ezera krastā bijām ierīkojuši savu futbola laukumu. Visu dienu un cauru vasaru tur notika spēles, ka putekļi vien kūpēja. Notika vietējie čempionāti pēc nacionālā principa, bet draudzīgi un bez ķīviņiem. Ieskrējām ūdenī, izpeldējāmies un atkal spēlējām.

Kad sāku iet skolā, mēģināju arī dambreti spēlēt. Kopā ar Gunāru Zālīti, Jāni Beķeri un Dzintru Lazdāni (tagad Šmuksti) piedalījāmies Latvijas čempionātā «Brīnumdambrete». 1967. gadā bijām čempioni, braucām uz Vissavienības sacensībām Odesā, kur izcinījām septīto vietu. Dambreti spēlēju arī vēlāk. Pateicoties mūsu panākumiem, par Līvāniem tolaik zināja daudzi.

Kad sāku strādāt ķieģeļu rūpnīcā, spēlēju novusu. Pēdējā laikā gan nodarbojos mazāk, bet kādu laiku 400 Latvijas labāko novusistu reitingā biju 53. Starp citu, tieši par uzvaru novusa turnīrā esmu saņēmis savā mūžā lielāko balvu – velosipēdu. Labi, ka toreiz bijām aizbraukuši uz sacensībām ar īrētu autobusu, jo pretējā gadījumā nāktos sēsties uz balvas un mīt pedāļus mājup pašam.

Esmu spēlējis galda tenisu, nodarbojies ar boksu. Ņemot vērā manu vecumu, varbūt tas izklausīsies mazliet dīvaini, bet pašlaik vislabprātāk atkal spēlēju futbolu. Pilsētas čempionāti, vasara un ziema, rajona sacīkstes, visur labprāt piedalos un lepojos, ka laukumā varu stāties un turēties pretī trīsreiz jaunākiem spēlētājiem.

— Virietis, tā teikt, labākajos gados, bet jož pa laukumu kā tāds puišelis. Kam jums tas viss?

— Veselībai! Veselībai, protams. Vai nav lieliski, ka, veterāns būdams, vari tik daudz sasniegt un justies labi? Mums, večiem, ir savas sacīkstes, kur piedalās komandas ne tikai no Latvijas, bet arī Lietuvas un Igaunijas.

Futbola komandā esmu pussargs. Tas, kurš skraida pa laukuma vidu un kuram ir vislielākā slodze. Kamēr veselība atļaus, šo spēli negrasos atmest. Ceru, ka atļaus, jo vismaz divreiz nedēļā skrienu kārtīgu krosu, cenšos būt fiziski aktīvs. Diemžēl tādu dullo vairs nav daudz, kas vakaros nevis rāmi sēž mājās pie televizora, bet gan skrien krosu. Skumji, ka jaunieši palikuši kūtrāki, vairāk nīkst pie datora, iegrimst netikumos. Varbūt pēc gadiem arī viņi apķersies, ka dzīvība ir kustībā. Kā piespiest sevi? Galvenais – iesākt. Iesākt un nepadoties slinkumam.

L.Kirillova